

literárních, jimiž Štorch přispíval ku zvýšení vědecké úrovně jeho. Oslavenec dožil se přes nepřízeň doby 70. roku v plné svěžesti duševní i tělesné. Nemáme vřelejšího přání, než aby nám byl v téže svěžesti ještě po dlouhá léta zachován a aby svou bohatou hřivnou pomáhal k vybudování trestního zákonodárství v našem státě. Odborné ocenění významu Štorchova přinášíme v čele tohoto sešitu; podrobnou zprávu o průběhu slavnostní schůze přineseme zvlášť.

Z právnické fakulty Karlovy university v Praze. Ministr školství a národní osvěty potvrdil usnesení sboru profesorského, aby byla propůjčena venia legendi pp. JUDr. Janu V á ž n é m u pro právo římské, JUDr. a Ph. Dr. Bohuši T o m s o v i pro právní filosofii a JUDr. Aug. R á t h o v i pro občanské právo platné na Slovensku.

Rozhodnutí nejv. stolic republiky československé. V č. 1. t. r. přivítali jsme s povděkem vydání rozhodnutí nejvyšších soudních stolic a projevíli jsme určitá přání. Přání tato doplňujeme. Když již enunciát i důvody toho kterého rozhodnutí jsou nepřiměřeně obsáhlé, nebudiž též uveřejňováno vše, jak to v nálezu napsáno. Velice mnoho dá se vynechatí a dáti do tisku pouze věc zredigovanou. Odporučujeme sbírku Budw. i Gl. U. z prvních let jejich vycházení. Jak stručně a přehledně, přes to však věcně podány skutková podstata i právní názory. Když to bylo možno tehdá, proč ne dnes, kdy kromě toho papír i tisk tak drahý. Rovněž zbytečno uveřejňovati nálezy povahy zastaralé (na př. § 4 nem. zák. přece zrušen, ale nález č. 101 a 219 spr. široce — prvější na 4½ stránce — se o něm rozepisuje) nebo přechodné. Sem patří zejména spousta nálezů o vyživovacích příspěvcích. Při tom uvádějí se zbytečně nálezy, o nichž jednájí již praejudikáty (sr. nález 148 a prejudikáty č. 79, 98, 117, spr.). — S trpkostí shledáváme nedostatek správnosti jazykové. Na podrobnosti nechceme pro nedostatek místa poukazovati, ale nemůžeme nepoukázati na hroznou stvůru slova st á v a j í c í, jež, bohužel, objevuje se i v našich denních listech a odkud ozvěna jeho šíří se jako morová nákaza po všech našich úřadech a dokonce i v tištěných plodech úředních. — Při citaci nálezů nebylo by snad na škodu připojiti značku f nebo s k dotčenému číslu, aby se již předem vědělo, že se jedná o věc **finanční** nebo **správní**.

K reformě §u 530 tr. zák. při vzájemných urážkách na cti. Pomíjení trestnosti urážek na cti šestinedělním prodlením dle § 530 tr. z. stalo se v praxi, jak obecně známo, pramenem křiklavých křivd při vzájemných urážkách na cti, a premií na úskočnost a sudičství. Pohádají-li se dva občané a při tom pro-

nesou urážky, tu obyčejně ten, který se provinil více, přivede druhého, méně vinného, k odsouzení trestnému tím, že podá naň žalobu v poslední den lhůty a tím mu znemožní podati včas protižalobu, která by zpravidla přivodila vzájemné prominutí urážek. Sudiči znají velmi dobře toto ustanovení zákona a často přímo nutí svého advokáta, aby tohoto úskoku používal třeba proti své vůli. Disciplinární rada advokátní komory v Praze odsoudila jednou advokátního koncipienta za to, že podobně zaskočil svého odpůrce ve vlastní věci a tím své znalosti zákona zneužil proti neprávnickovi. V ostatních případech, bohužel, nikdo proti tomuto nečestnému prostředku náležitě nevystoupil. V poslední době se přihodil opravdu exemplární případ tohoto druhu. Manželka notářova a dva jiní občané v hádce pronesli vzájemné urážky. Manžel její podal na oba žalobu v poslední den lhůty, a když soudce v odsuzujícím rozsudku jim povolil podmíněný odklad trestu, ještě podal odvolání proti nízkému prý trestu a proti podmíněnému odkladu! Tak daleko jde zloba lidská, když zákon jí umožňuje! *) Velká část rozsudků v urážkách na cti by odpadla, kdyby při každé vzájemné urážce byla přípustna protižaloba i v případě, když někdo z účastníků podá žalobu v poslední den lhůty, neboť potom by oběma stranám nezbylo, než urážky si prominout, a pak by se namnoze ani nežalovalo. Neboť právě sudiči žalují dnes jen tehdy, když mají úspěch zaručen. Je proto potřebí v zájmu veřejné mravnosti, aby § 530, tr. z. byl doplněn ustanovením tohoto smyslu: Podáním žaloby (pro některou ze vzájemných urážek, t. j. urážek, spáchaných od několika osob současně) přetrhuje se šestinedělní lhůta pro žalovatelnost všech ostatních urážek současně spáchaných ve spojení s urážkou, pro kterou žaloba jest podána.

Tábor 29. prosince 1920.

Dr. E. Chalupný.

Neudržitelné poměry u soudů. Stále víc a víc proniká do širší veřejnosti krise, jež ovládla naše soudnictví; krise tato stále roste, neobmezuje se jen na příslušníky stavu soudcovského, nýbrž zasahuje už velmi citelně i osoby u soudu právo hledající. Stav, jenž mladší generaci právnické byl znám jen z vypravování jako něco, co nemůže se vůbec vrátiti — ten stav dlouholetých procesů civilních se všemi jeho stíny vrací se nám v soudnictví naší mladé republiky při všech vymoženostech moderního práva procesního. A bez viny soudců! Ti čirí.

*) Případ v textu uvedený má ovšem ještě smutnější pozadí. Notář byl totiž zde nejen režisérem, nýbrž i hlavním svědkem. Okolnost, že podal žalobu v poslední den lhůty, svědčí o tom, že si byl vědom trestnosti urážek, které pronesla jeho choť; ale jako svědek tvrdil, že ona tehdy urážek nepronesla!